

[Indenrigsministeren.]

om man kan hænge sin hat på en retningsplanke, men så i hvert fald en knage at hænge sin hat på.

Dernæst skriver de ærede partier i betænkningen — og det skal ses i relation til deres skitse —:

„Inden for de områder, hvor byudvikling foregår eller kan forventes at ville finde sted, anerkender mindretallet,“ — altså mindretallet anerkender — „at kommunerne må sikres mulighed for at erhverve jord i tide . . .“

Det er altså det, tilbudspligten skal hjælpe kommunerne til. Det er det ene. Det andet er dette:

„— også for derved at hindre en ublu jordspekulation.“

Mindretallet erkender altså, at der kan være et behov hos kommunerne for hjælp til at fremskaffe jord i tide. Det må være udgangspunktet. Mindretallet erkender, at man også har et behov for at hindre en ublu jordspekulation. Når de to oppositionspartier erkender dette i betænkningen, så er spørgsmålet, om deres skitse tilgodeser noget af de formål, som de to partier er enige om skal tilgodeses. Der mener jeg nej. For det første vil jeg gøre opmærksom på, at selve tilbudspligten er meget snæver. Man har foreslået, at den inden for byudviklingsområder kun skal gælde for arealer over 1 ha. Jeg erkender, at det ærede medlem hr. Niels Ravn i udvalget har sagt, at det var en ting, man kunne forhandle om. I det lovforslag, som jeg har fremsat, står der 0,6 ha, og i sin skitse skriver oppositionen altså 1 ha; det må betyde, at man fra oppositionens side vil have arealstørrelsen forhøjet i forhold til regeringens forslag. Jeg mener, at vort tal er det rigtige, for vi må jo erkende, at et areal på 1 ha er en størrelse, der svarer til 12-15 byggegrunde; det er en meget snæver tilbudspligt, der bliver tale om, når arealet skal være så stort.

Endelig er der et andet spørgsmål, som jeg gerne vil komme ind på, det er spørgsmålet om hjemstavnskommunen. Mindretallet skriver i betænkningen, at arealer på over 1 ha, der ønskes afhændet, skal tilbydes hjemstavnskommunen. Nu må den bestemmelse vel også nok klargøres. For mig er det et af de punkter i mindretallets udtalelse, som er meget uklar og meget

skitse-mæssig; et sådant forslag kunne man godt være fremkommet med noget før. For hvad er hjemstavnskommune? Jeg går ud fra, at det må være beliggenhedskommunen, der skal have tilbuddet. Ellers kunne en mand, der ejer jord, bo i Vejle, og så skulle den kommune have jorden tilbudt, selv om jorden lå i Skibet kommune — for at bruge steder, der er kendte både for det ærede medlem hr. Niels Ravn og mig.

Endelig er der i skitsen en yderligere indsnævring med hensyn til forkøbsretten. Forkøbsretten er jo i det lovforslag, jeg har fremsat, generel for byudviklingsområder, områder med byplan, områder med over 1.000 indbyggere i samlet bebyggelse. Der har kommunerne også forkøbsret, når de lader den tinglyse på ejendommen og indenrigsministeriet godkender det. Det er også en meget stærk indsnævring for kommunerne, at tilbudspligten ikke gælder her.

Så kommer det tredje spørgsmål. Der står i skitsen, at familieoverdragelse er undtaget fra tilbudspligten. For at få klaret, hvor snævert eller hvor bredt det skal forstås, vil jeg spørge det ærede medlem, om man ikke går videre end det, der er fastsat i lovforslagets § 4, nr. 3, vedrørende familieoverdragelse i al almindelighed. Det kan forstås som værende ret bredt, og hvis det er meningen, betyder det jo, at tilbudspligten indsnævres yderligere.

Endelig kommer der det rent principielle i tilbudspligten, skal vi sige i forskellen mellem tilbudspligt og forkøbsret. Jeg må give det ærede medlem hr. Ove Hansen ret i, at denne tilbudspligt vil fordyre jorden for kommunerne. Jeg tror, det ærede medlem brugte ordene: om det var rimeligt, at kommunerne skulle betale mere for jorden, end andre og private skulle betale. Det er mit indtryk, at denne form for tilbudspligt — som jo ikke er identisk med den, man har i statshusmandsloven — er en helt ejendommelig form, man har fundet på. Jeg må mene, at efter dette forslag bliver jorden dyrere for kommunerne, og at man i stedet for at hindre en ublu jordspekulation går med til at forhøje jordpriserne for kommunerne.

Det er jo ikke den pris, som manden tilbyder kommunen jorden til, der er afgørende, men det er det tilbud, kommunen